

Con quạ

sáng tác - **truyện thành linh**

Tác giả: Nguyễn Tiến Đức

02.02.2007

truyện thành linh

Nguyễn Tiến Đức

Vào một đêm sương mù, tôi gặp thiếu nữ Mỹ tên Kristine ở một cái am gần khu Bolsa. Ở đây có mấy ông thầy pháp chuyên lập trận yểm bùa chữa cho những người bị thư hoặc bị ma theo quỷ ám. Kristine khoảng hơn hai mươi tuổi. Cô có đôi mắt sắc mầu thép lạnh. Mái tóc cô cắt ngắn kiểu con trai nhưng lại có nụ cười rất e ấp rất Á Đông.

Cái am phẳng phất không khí âm u. Sau chiếc màn màu vàng là chiếc bàn thờ bày rất nhiều tượng. Trong ánh đèn đỏ, trong mùi hương khói và hoa quả những pho tượng trông rất linh. Trong lúc chờ xem Kristine chữa bệnh, tôi nói chuyện với ông già giữ am. Ông bảo tôi:

“Thời này hết ma rồi! Toàn quỷ là quỷ thôi! Ở đây chúng tôi đang chữa cho một cậu bé răng nanh dài như Dracula.”

Tôi nghĩ tới một ông già người Nga trông rất trí thức mà đã từng giết đến năm mươi mạng người không gớm tay. Báo Paris Match thì tường thuật vụ một thanh niên Pháp chuyên giết các thiếu nữ trẻ đẹp rồi để dành thịt sống trong tủ lạnh ăn dần. Tại Mỹ báo đăng tin một cậu bé mười sáu tuổi theo dõi một người đàn ông trên đường rầy xe lửa, rồi tới một khu vắng chập chững ông để quay phim khảo sát chơi! Chợt tôi thấy một con thỏ bạch chạy rong ngoài sân am. Ông già thấy tôi chú ý tới con thỏ, ông khoe ngay:

“Con thỏ của tôi nuôi đấy. Nó là con gái Ngọc Hoàng cậu có tin không?”

Ở cái xứ Mỹ văn minh ai mà tin được chuyện này. Cậu biết không có một hôm tôi định giết nó ăn thịt thì tôi thấy nước mắt nó cứ dàn dụa và có vẻ buồn lắm. Nó đứng lên chụm hai chân trước lại như vái tôi. Tôi thấy lạ không giết con thỏ và nuôi làm cảnh cho đỡ buồn. Ngay đêm hôm đó, tôi nằm mộng thấy một vị thầy ở núi Sam nói với tôi con thỏ bạch là con gái của Ngọc Hoàng Tôi đang nói chuyện với Kristine thì có một ông thầy trẻ bước vào. Thầy là một thanh niên đẹp trai, lông mày rậm đan vào nhau. Thầy có cặp mắt sáng quắc, khuôn mặt chữ điền và đầu cạo trọc. Ông thầy bảo tôi:

“Chính cháu cũng không tin là cháu có thể tu được với mấy thầy ở đây! Nếu mặc quần áo thường với cái đầu trọc này chú sẽ cho cháu thuộc băng đảng nào đó. Chú biết không, các cô gái trẻ học trung học thấy cháu trọc đầu đeo bông tai thì rất khoái. Nhưng trong bóng đêm thì phải coi chừng họ có thể là quỷ hiện hình để hại mình. Vì sau này các thầy sẽ dạy cháu diệt chúng mà. Chúng biết rõ điều đó. Cháu sẽ là kẻ thù của ma quỷ.”

Chợt tôi nghe thấy tiếng phun nước phì phì từ sau tấm màn. Tôi ngó vào xem thì thấy bốn ông thầy đang trị bệnh cho một người đàn bà bị thư bụng chướng lên rất to. Ông thầy trẻ bảo tôi các bác sĩ ở đây đều bó tay vì không biết bệnh gì. Tôi thấy một ông thầy thì đang vẽ bùa trên một quả trứng. Ông thứ hai thì đang phun rượu để chung quanh bà ta. Ông thứ ba thì đang vuốt bụng. Ông thứ tư thì đang tụng kinh. Bà ta quần quai trông rất đau đớn, gồng mình mím môi mà nước mắt cứ ứa ra. Tôi chú ý đến dàn giáo mác đặt cạnh tường. Tôi đoán những thứ vũ khí cổ

này được dùng để đâm quỉ diệt ma. Tôi hỏi Kristine mấy ông thầy đã dùng những thứ này để chữa cho cô chưa thì cô lắc đầu. Tôi tò mò hỏi cô tại sao cô lại biết cái am này mà đến chữa bệnh. Cô bảo tôi:

“Anh biết không, cách đây mấy tháng, tôi tự nhiên sụt tới 20 pounds và mất ngủ triền miên. Tôi lúc nhớ lúc quên nên phải nghỉ học. Bác sĩ cho tôi uống thuốc an thần nhưng cũng chẳng ăn thua gì. Mới đầu tôi nghĩ là tôi bị trầm cảm vì không được nhận làm người mẫu ở Los Angeles. Nhưng sau đó có nhiều hiện tượng làm cho tôi tin là tôi đã bị ma ám thực sự. Có lần lái xe về nhà tôi xuýt chết. Đêm đó tôi vượt đèn đỏ hai lần! Anh biết sao không? Kính xe phía trước của tôi đen ngòm làm tôi không trông thấy đường và toàn máu là máu. Rõ ràng tôi mở mắt mà không thấy đèn đỏ. Từ đó tôi không dám lái xe nữa. Muốn đi đâu phải nhờ con bạn sống cùng phòng lái cho đi. Cô ta cho tôi là hoang tưởng. Nhưng có một đêm cô ta cũng tin là ma đang ám tôi. Nhiều đêm chúng tôi về đến nhà là đèn tự động bật. Những lần cô bạn tôi về thăm mẹ thì đêm đêm điện thoại reo mà chẳng có ai trả lời. À mà tôi quên chưa nói cho anh biết tại sao tôi lại biết cái am này. Tôi mới quen một thanh niên Việt Nam và anh ấy yêu tôi thật. Tôi cũng rất yêu anh ta. Thế mới nên chuyện! Khi tôi bị bệnh như thế này thì anh tin là tôi bị ma theo. Anh biết có mấy trường hợp như tôi mà các thầy ở đây đã trị dứt. Thế là tôi mới có mặt ở đây... Tôi nói với mẹ tôi điều này và mẹ tôi cho tôi là điên mới để cho mấy ông thầy Việt bắt ma! Mà tôi thì đâu có điên tôi chỉ muốn khỏi bệnh để tiếp tục học đại học.”

Bây giờ mấy ông thầy ra hiệu cho Kristine vào phòng. Tôi thấy mấy ông gõ mõ tụng kinh và phun rượu quanh người Kristine và tuyệt nhiên không dám sờ vào cô! Kristine rên khẽ rồi như ngủ thiếp đi... Ông thầy trẻ bảo tôi:

“Lẽ ra cái cô Mỹ này có thể khỏi bệnh sớm hơn nhưng điều kiện không cho phép mấy thầy ở đây lập trận nên phải mất thời gian dài mới khỏi bị ma ám. Nếu đánh trống lớn với múa đao sợ hàng xóm Mỹ nó complain với cảnh sát thì phiền phức lắm. Con ma nhập vào cô Mỹ này khá dữ phải có âm binh từ trời đánh xuống từ đất đánh lên nó mới chịu thua. Một là nó phải ra khỏi cô ấy để đi tu hai là bị chém đầu. Không thể dùng đao nên các thầy đàn phải kiên nhẫn đọc kinh phun rượu và vẽ bùa yểm vậy.”

Lúc Kristine ra khỏi phòng mặt cô trông có vẻ tươi tỉnh hẳn. Sắc diện cô hồng hào. Môi cắn chỉ như vừa được xoa một lớp rượu chát đỏ. Cô cười rồi ngồi đối diện với tôi. Một ông thầy có râu lấy một tờ giấy màu vàng rồi viết vòng vèo trên đó bằng chiếc bút Bic. Tờ giấy bây giờ biến thành bùa yểm ma quỉ. Ông gấp lá bùa nhỏ lại bằng hạt bắp rồi đưa cho Kristine. Cô rót nước trà vào chiếc chén hạt mít màu gan gà, để viên bùa trên đầu lưỡi rồi chiêu nước uống. Cô nhắm mắt uống với vẻ tin tưởng. Cô uống bùa xong nói với tôi:

“Đáng lẽ tôi phải về bây giờ nhưng có hẹn với anh ấy đi ăn cơm chay ở tiệm Âu Lạc nhưng tôi muốn kể thêm chi tiết để anh viết truyện như anh yêu cầu tôi. Anh biết không, ông thầy bảo tôi đang bị một người đàn ông theo ám. Người đàn ông này rất mê tôi. Nói đúng ra người đàn ông này chính là người tình của mẹ tôi mới chết chứ. Anh ấy yêu tôi nên anh ấy mới bật đèn cho tôi và anh ấy ghen nên mới đổ máu trên kính xe của tôi.”

Tôi hỏi Kristine:

“Sao rắc rối thế?”

“Để tôi kể tiếp anh nghe. Thời chiến tranh Việt Nam, mẹ tôi có yêu một thanh niên cùng tỉnh ở

New Orleans. Sau này anh ấy là sĩ quan thuộc lực lượng mũ nổi xanh. Bây giờ anh ấy có trong danh sách MIA đấy. Nhưng không hy vọng anh ta còn sống vì thỉnh thoảng tôi vẫn thấy một con quạ xuất hiện lúc hoàng hôn. Nó đậu trên cây phong ngoài cửa sổ phòng tôi. Tiếng kêu của nó rất thảm. Anh biết không. Cứ mỗi lần quạ xuất hiện là đêm đó đèn bật sẵn cho tôi và cô bạn! Sự hiện diện của nó làm tôi đoán là người tình của mẹ tôi đã bỏ mình trong rừng thẳm ở một nơi nào đó trên đất nước của anh!”

“Cô nói rõ cho tôi biết tại sao sự xuất hiện của con quạ làm cô biết người yêu của mẹ cô đã chết?”

“Chuyện nó như thế này: Trong một lá thư Mike viết cho mẹ tôi thì anh kể cho mẹ tôi là anh có nuôi một con quạ và dạy nó gọi tên mẹ tôi. Mẹ tôi tên là Julia. Và... nếu rui anh có chết trận thì hãy thả quạ về rừng để những con quạ khác bắt chước gọi tên Julia để các cánh rừng Việt Nam sẽ vang tên mẹ tôi. Anh ấy thật lãng mạn anh nhỉ? Tôi tin rằng ở thế giới bên kia anh ấy yêu tôi tha thiết và cũng ghen tôi kinh khủng! Tôi tin rằng bây giờ anh ấy yêu tôi chứ không phải mẹ tôi vì tôi giống hệt mẹ tôi và tôi thì còn son trẻ. Mẹ tôi thì đã già và đã có gia đình rồi. Làm sao anh ta yêu được dù có chung tình đến mấy.”

“Nhưng tại sao Mike yêu cô mà anh ta cứ phá cô?”

“Đơn giản là như anh thấy đấy tại tôi yêu thanh niên Việt Nam. Nếu tôi bỏ được người thanh niên này thì có thể tôi sẽ khỏi bệnh không chừng. Tôi hết sức bối rối không biết sẽ phải làm gì đây?”

Lúc chia tay, tôi nói với Kristine:

“Kristine phải kiên nhẫn mà chữa bệnh nhưng theo tôi một lính mũ nổi xanh từng vào sinh ra tử ở chiến trường Việt Nam một địa ngục có thật thì anh ta sẽ chỉ lảm. Tôi không biết âm binh của mấy thầy đây có thắng nổi tình yêu mãnh liệt của Mike không? Tôi nghĩ rằng không có thứ bùa nào thắng được tình yêu đâu. Dù sao tôi cũng mong Chúa ban ơn cho cô khỏi bệnh để trở lại đại học. Thôi tạm biệt. Chúc cô bình an!”

Kristine cười. Mắt cô lóe vui nhưng vẫn có ánh sáng của âm khí. Ngoài trời nửa khuya thật lạnh....

Nguyễn Tiến Đức

Đôi dòng về tác giả:

Xem các bài khác:

Nhật ký ghi trong rừng âm hồn
Black Blog
Sân Khấu Được Đánh Số 041307
sân khấu được đánh số 1.15.007
Sân khấu được đánh số 030907

Tất cả các bài đã đăng...

Đóng Giao diện/Window này lại